

Gang, for Enden af hvilken han overlodes til en svensktalende Kammerjomfru, der modtog hans Kort og førte ham ind i et Værelse, en lille Salon, som var udstyret med den sædvanlige — for Per dog imponerende — Hotelegance: nogle højrøde Fløjls møbler og en Glasprismelysekrone under Loftet.

Per, der ellers ikke let lod sig forbløffe, var i dette Øjeblik ikke fri for at føle sig noget beklemt. Der foer ham pludselig den Tanke gennem Hovedet, at han havde ladet sig lokke i en Narrefælde, og at det hele var en Komedie, arrangeret af en eller anden af hans Fjender, der vilde have ham tilbedste.

Men der blev ikke levnet ham lang Tid til Eftertanke. En høj Dame traadte i det samme ind fra Sideværelset.

Ung var hun ikke — smuk var hun endnu mindre. Ansigtet var falmet, Næsen farvet af en mistænkelig Rødme. Og hendes dybsorte Dragt gjorde endda et ret tarveligt Indtryk paa Per. Alligevel var det ikke til at tage fejl af, at hun var en Dame af den store Verden. Der var over hendes Skikkelse og Væsen — ikke mindst i den Maade, hvorpaa hun gav ham Haanden og takkede ham for hans Komme — saa meget af den fine og blide Ynde og den Takt, som ikke lader sig erhverve men er fornemme Slægters Særeje.

„Det har — haaber jeg — ikke undret Dem, Hr. Sidenius, at jeg gerne vilde se Dem engang og tale lidt med Dem,“ begyndte hun, da de var kommen til Sæde overfor hinanden i et Par af de røde Lænestole. „De var jo min kære afdøde Broders sidste Ven og Fortrolige. De var vel næsten ogsaa den, der tog hans Farvel til denne Verden — —.“

Nu forstod Per Sammenhængen. Han huskede med eet, hvad Sagføreren, der ordnede Boet efter Neergaard, havde fortalt ham, at hans Velynder havde to Søstre, af hvilke den ene var rigt gift med en svensk Godsejer.

Baronessen fortsatte:

„Jeg har længe været besjælet af Ønsket om at lære den Mand at kende, til hvem min eneste Brøder følte sig saa nøje knyttet, ja i hvem han havde fundet ligesom et forynget Genbillede af sig selv — saaledes som han jo skrev til os i sit efter-